

[Hans Nielsen.]

hed paa anden Vis end ved en Nedsættelse af Arbejdstiden. Man kan godt foretage Lapperier og sætte Arbejder i Gang paa den ene og den anden Maade, hvorved man kan hjælpe hist og her, men man kan sige sig selv, at hele denne arbejdsløse Hær med sine Masser af Millioner kan man ikke bringe Arbejde ved smaa Lapperier og smaa Reforme; der maa en grundig Forandring til paa den ene eller den anden Maade, og den mest nærliggende forekommer mig at være Arbejdstidens Nedsættelse.

Men her er et Omraade, hvor Menneskeheden i Grunden er i høj Grad konservativ, det er vi alle sammen, særlig vi, der er kommet op i en noget ældre Alder og er født ude paa Landet, og som, da vi i vore Drengenaar kom ud at tjene, skulde op Kl. 3½ om Morgenen og ikke kom hjem før Kl. 10 om Aftenen. Min Fader arbejdede fra Kl. 4 om Morgenen til Kl. 8 om Aftenen med 1 Times Middagstid og ½ Time til Frokost i den Tid, han gik og arbejdede i Mosen og paa Teglværket, og under de Forhold har man indaaend, kan man vist sige, en vis Forestilling om Arbejdstid. Paa samme Maade gaar det det ærede Medlem Hr. Pinstrup; naar han taler om Arbejdstiden, taler han med sin Bedstefaders eller sin Faders Røst uden at tænke over, at Verden har drejet sig meget i den forløbne Tid, og at Forholdene er ganske anderledes nu. Naar jeg taler om 7 eller 8 Timers Arbejdsdag, korsers det ærede Medlem Hr. Pinstrup og hans Venner sig og siger: Det manglede bare, at vi kun skulde arbejde 7—8 Timer. Nu er det ganske vist et Spørgsmaal, hvor mange Timer man fra nu af og til April arbejder ude paa Landet, men det skal jeg ikke fortabe mig i. Naar jeg hører en ung Mand sige: Vi behøver ikke at arbejde mere end 3—4 Timer i Døgnet, saa er der i mig noget, der siger: Hvad bliver der saa ved Livet til sidst, naar man kun skal arbejde 3—4 Timer? Vi står i denne Henseende overfor en Revolution saavel i den offentlige Økonomi som indenfor Menneskenes Opfattelse af Arbejde. Jeg ser ikke, hvorledes man kan skaffe alle de mange Millioner arbejdsløse Beskæftigelse uden ved at forkorte Arbejdstiden, thi det er dog en selvsagt Ting, at naar Amerika med sin nuværende Arbejdsstyrke kan producere Overflod af alt, hvad de skal have, saaledes at alle Lagre er fulde af Varer, og de endda kan eksportere — de importerer jo ingenting derovre, det er der lukket af for —, kan man umuligt tænke sig, at der skulde kunne blive Plads for de andre 6 Millioner, for hvis de ogsaa

skulde arbejde, vilde hele Befolkningen drukne i Varer. Derfor ser jeg ikke rettere end, at naar en Mand ved at arbejde paa fuld Kraft i 12 Timer laver det dobbelte af, hvad 1 Mand kan lave i 6 Timer, saa tager han 2 Mand's Plads op, og dèr kommer vi til dette store Spørgsmaal om Arbejdstidens Nedsættelse som en Betingelse for at skaffe Beskæftigelse til de arbejdsløse. Jeg tror, man kommer til at overveje dette Spørgsmaal, hvis man i det hele taget kan klare den nuværende Krise ogsaa ved saadanne Reforme. Det bunder jo aabenbart i en fuldstændig indvendig Forraadnelse af hele det kapitalistiske System, naar store Dele af Verden er kommet ud i et saadant Kaos som det, vi ser for vore Øjne for Øjeblikket.

Denne Krise kom her til os i et Øjeblik, da vi maatte siges at være mærkværdig langt borte fra de slette Forhold, der er i andre Lande. Der er maaske ikke et eneste Land i hele Verden, hvor man er saa godt stillet som vi herhjemme, takket være alle vore Erhvervs og vore Arbejders Dygtighed og takket være den sunde Sans hos Befolkningen her i Danmark. Og endnu bedre havde det været, om ikke Venstre og de Konservative i deres forblindede Forfølgelse af de arbejdsløse havde nægtet de Skillinger, vi sidste Vinter havde foreslaaet at yde ekstraordinært til de arbejdsløse. Havde vi ydet dem, saa havde vi gjort vor Pligt, saa godt vi kunde, overfor de arbejdsløse i denne Situation, og saa havde vi i alle Henseender staaet bedre. Men man vilde sidste Vinter ikke høre Tale om at yde nogen Understøttelse til de arbejdsløse, til Trods for at de var i en alvorlig Nødssituation lige fra Nytaar. Men nu er Sterlingen neppe faldet, før det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal er den første til at træde frem paa denne Talerstol og slaa i Bordet og sige, at nu skal der handles hurtigt. Det ærede Medlem sagde det i en saa truende Tone, at man fik det Indtryk, at det ærede Medlem opkastede sig til en uforsonlig Dommer over andre. Jeg ved ikke, hvilken Ret det ærede Medlem havde til at optræde med denne truende Tone, men jeg antager, at det ærede Medlem vil fortsætte med det i Dag, naar han faar Ordet, med en grov Kritik af det, der allerede er sket, o. s. v., og jeg vil derfor gerne sige nogle Ord til det ærede Medlem, idet jeg ikke mener, at det ærede Medlem er den rette Mand til at sige, hvad der er det rette. Det ærede Medlem har sikkert altid villet det gode, det tvivler jeg ikke om, men det ærede Medlem har haft et sjældent Held